

A R T Y K U Ł Y

ADOLF STACHULA

PAP SŁUPSK

**WOJSKA BALONOWE I ICH WYKORZYSTANIE
W SYSTEMIE OBRONY POWIETRZNEJ POLSKI
W LATACH 1918-1939**

Wraz z powstawaniem oddziałów Wojska Polskiego na terenie Rosji pod koniec pierwszej wojny światowej, podjęto wstępne próby formowania wojsk balonowych. Organizację oddziałów balonowych zapoczątkowano przy I Korpusie Polskim na Białorusi już jesienią 1917 roku. Funkcje kierowniczą i organizacyjną sprawował ppłk Hipolit Łossowski; to on tworzył poszczególne pododdziały balonowe z przeznaczeniem do działań bojowych. Podobne jednostki, pod dowództwem płka Aleksandra Wańkowicza, zamierzano utworzyć przy II Korpusie Polskim. Ze względu na brak odpowiedniego zabezpieczenia materiałowo-technicznego, próby zorganizowania oddziałów balonowych nie powiodły się. Przygotowaną kadrę oficerską i żołnierzy szeregowych przydzielono do broni technicznych, głównie do wojsk saperskich i samochodowych. W czasie walk i rozbrajania oddziałów obu korpusów wiosną 1918 roku faktycznie zorganizowanych pododdziałów balonowych nie posiadano. Na początku 1918 roku takich pododdziałów nie posiadała również Armia Polska we Francji.

Dopiero w listopadzie 1918 roku, po opuszczeniu części ziem polskich przez wojska państw zaborczych, powstały warunki do ponownego formowania oddziałów balonowych. Jednak w pozostawionych magazynach i składach nie znaleziono żadnych materiałów i sprzętu, które mogłyby stać się podstawą tworzenia wojsk balonowych. Poczynione zabiegi i starania o pozyskanie odpowiedniego wyposażenia balonowego stopniowo stawały się realne od listopada 1918 roku. W pierwszym etapie realizacji planu rozbudowy takich wojsk pozyskiwano kadrę oficerską, która wywodziła się z wojsk balonowych byłych korpusów wschodnich